

ਕਿਤਾਬੀ ਸਕੂਲ

ਅਕਸ਼ ਕੌਰ ਪੁਰੇਵਾਲ

www.PunjabiLibrary.com

ਕਿਤਾਬੀ ਸਕੂਨ

ਜੱਦ ਮੈਂ ਤੇਰੀਆਂ ਬਾਤਾਂ ਨੂੰ ਏਨਾਂ ਕੀਰੇ ਵਰਕਿਆ ਤੇ
ਉਤਾਰਣ ਬੈਠਦੀ ਹਾਂ ਤਾਂ, ਏ ਮੇਰੇ ਲਫਜ਼ ਬੜੇ ਧਿਆਨ
ਨਾਲ ਸੁਣਦੇ ਨੇ....

(ਮੇਰੇ ਜਹੀ ਗੁਣਾਗਾਰ ਰੂਹ ਨੂੰ ਸਕੂਨ ਦੇਣ ਵਾਲੀ ਮੇਰੀ
ਮੁਹਬੱਤ ਦੇ ਨਾਮ)

ਕੁਦਰਤ ਅੱਜ ਸਵੇਰ ਤੋਂ ਹੀ ਬੜੀ ਸੁਹਾਵਣੀ ਸੀ, ਜ਼ਮੀਨ ਤੇ ਡਿੱਗ ਰਹੀਆਂ ਮੀਂਹ
 ਦੀਆਂ ਕਣੀਆਂ ਦੀ ਅਵਾਜ਼ਾਂ ਦਿਲ ਨੂੰ ਬੜਾ ਸਕੂਨ ਅਨੁਭਵ ਕਰਾ ਰਹੀਆਂ ਸੀ।
 ਝੰਬ ਮੇਰੀ ਖਿੜਕੀ ਵਲ ਦੀ ਸੀ, ਜਦ ਕਿਤੇ ਬੂੰਦਾਂ ਮੇਰੇ ਮੂੰਹ ਤੇ ਡਿਗਦੀਆਂ ਤੇ ਮੈਨੂੰ
 ਉਹਨਾ ਵਿਚ ਬੜਾ ਅਪਣਾਪਨ ਜਿਹਾ ਮਹਿਸੂਸ ਹੁੰਦਾ, ਇੰਝ ਲੱਗਦਾ ਸੀ ਜਿਵੇਂ ਏ
 ਮੇਰੀ ਮਾਂ ਵਰਗੀ ਕੁਦਰਤ ਮੈਨੂੰ ਵਾਰ ਵਾਰ ਉੱਠਣ ਲਈ ਆਖ ਰਹੀ ਹੋਵੇ। ਉੱਠਣ
 ਦੀ ਕੋਸ਼ਿਸ਼ ਮੈਂ ਲਗਾਤਾਰ ਕਰ ਰਹੀ ਸੀ, ਫੋਨ ਤੇ ਅਲਾਰਮ ਵੱਜਦਾ ਤੇ ਮੈਂ ਬੰਦ ਕਰ
 ਕੰਨਾਂ ਘੋਸ ਮਾਰ ਫੇਰ ਸੇ ਜਾਂਦੀ, ਆਹੀ ਜੱਦੋ - ਜਹਿਦ ਵਿਚ ਸਵੇਰ ਦੇ ਦੱਸ ਵੱਜ ਗਏ
 । ਉੱਠਦੇ ਸਾਰ ਹੀ ਕੋਈ ਬੈਡ ਤੇ ਚਾਹ ਫੜਾਉਣ ਵਾਲਾ ਨਹੀਂ ਸੀ ਤਾ ਅੱਜ ਮਾਂ ਦੀ
 ਬੜੀ ਕਮੀ ਜਹੀ ਮਹਿਸੂਸ ਹੋਈ। ਜਲੰਧਰ ਵਿਚ ਪੜ੍ਹਦਿਆਂ ਮੈਨੂੰ ਚਾਰ ਸਾਲ ਬੀਤ
 ਚੁੱਕੇ ਸੀ, ਵਕਾਲਤ ਦਾ ਬੱਸ ਇਕ ਆਖਰੀ ਸਾਲ ਰਹਿ ਗਿਆ ਸੀ... ਹੋਸਟਲ ਦਾ
 ਕਮਰਾ 111 ਮੇਰੀ ਜ਼ਿੰਦਗੀ ਦਾ ਅਹਿਮ ਹਿੱਸਾ ਹੀ ਬਣ ਚੁੱਕਿਆ ਸੀ, ਘਰ ਵਿਚ
 ਮੈਨੂੰ ਬਹੁਤੀ ਖੁੱਲ ਨਹੀਂ ਸੀ, ਪਰ ਜੱਦੋਂ ਦਾ ਮੈਂ ਇਸ ਕਮਰੇ ਵਿਚ ਪੈਰ ਧਰਿਆ ਸੀ
 , ਇਕ ਮਾਤਰ ਆਪਣੀ ਪੂਰੀ ਜ਼ਿੰਦਗੀ ਖੁੱਲ ਕੇ ਬਿਨਾ ਕਿਸੇ ਦੇ ਡਰ ਤੋਂ ਬਤੀਤ ਕਰ
 ਲਈ ਸੀ... ਕਿਸੇ ਵੀ ਚੀਜ਼ ਤੋਂ ਕੋਈ ਸ਼ਿਕਵਾ ਨਹੀਂ ਸੀ। ਕਮਰੇ ਵਿਚ ਰੱਖੀਆਂ ਵੱਖ
 ਵੱਖ ਕਿਤਾਬਾਂ ਨੇ ਜਿਵੇਂ ਇਸ ਨੂੰ ਜੰਨਤ ਈ ਬਣਾ ਦਿੱਤਾ ਸੀ, ਉਹਨਾ ਮੇਰੇ ਕੋਈ ਵੀ
 ਦਿਲ ਦੇ ਕਰੀਬ ਨਹੀਂ ਸੀ ਜਿੰਨੀਆਂ ਏਹ ਕਿਤਾਬਾਂ ਸੀ, ਪੜ੍ਹਨ ਦਾ ਸ਼ੌਕ ਮੈਨੂੰ
 ਬਚਪਨ ਤੋਂ ਹੀ ਬਹੁਤ ਸੀ.. ਜਦ ਕਦੀ ਵੀ ਮਨ ਉਦਾਸ ਹੁੰਦਾ ਏਹ ਕਿਤਾਬਾਂ
 ਅਕਸਰ ਮੇਰਾ ਦਿਲ ਬਹਿਲਾਇਆ ਕਰਦੀਆਂ। ਰਿਸ਼ਤਿਆਂ ਨਾਤਿਆਂ ਦੇਸਤਾਂ

ਮਿੱਤਰਾ ਨਾਲ ਮੇਰਾ ਬਹੁਤਾ ਸਨੇਹ ਨਹੀਂ ਸੀ, ਕਮਰੇ ਦੀ ਅੰਦਰ ਵਾਲੀ ਦੁਨੀਆਂ ਮੈਨੂੰ ਬਾਹਰਲੀ ਦੁਨੀਆਂ ਤੋਂ ਕਿਤੇ ਵਧੇਰੇ ਰੰਗੀਨ ਜਾਪਦੀ ਜਿਸ ਕਾਰਨ ਮੈਂ ਵੱਧ ਤੋਂ ਵੱਧ ਅੰਦਰ ਈ ਬੈਠੀ ਕਿਤਾਬਾਂ ਪੜ੍ਹਦੀ ਰਹਿੰਦੀ ਜਾ ਕੁਝ ਲਿਖਦੀ ਰਹਿੰਦੀ... ਇੰਝ ਨਹੀਂ ਸੀ ਕੇ ਦੇਸਤਾਂ ਦੀ ਕੋਈ ਕਮੀ ਮੇਰੀ ਜ਼ਿੰਦਗੀ ਵਿਚ ਸੀ, ਪਰ ਵਕਤ ਤੇ ਹਾਲਾਤਾ ਨੇ ਮੇਰੇ ਸਾਹਮਣੇ ਹਰ ਇਕ ਦਾ ਬਨਾਉਣੀ ਚੇਹਰਾ ਰੱਖ ਦਿੱਤਾ ਸੀ, ਤੇ ਮੁੜ ਕਿਸੇ ਵੀ ਹੋਰ ਦੁਨਿਆਵੀ ਰਿਸ਼ਤੇ ਨੂੰ ਨਿਭਾਉਣ ਦੀ ਦਿਲ ਵਿਚ ਕੋਈ ਤਾੱਘ ਨਹੀਂ ਜਾਗੀ। ਉੱਠਦੇ ਸਾਰ ਈ ਮੈਂ ਰੋਜਾਨਾ ਦੀ ਤਰਾਂ ਆਪਣੀ ਗ੍ਰੀਨ ਟੀ ਬਣਾ ਹੋਸਟਲ ਦੀ ਬਾਲਕੋਨੀ ਵਿਚ ਖੜ ਪੀਣ ਲੱਗੀ.. ਮੀਂਹ ਤਾ ਬੰਦ ਹੋ ਗਿਆ ਸੀ, ਪਰ ਠੰਡੀ ਠੰਡੀ ਵੱਗਦੀ ਹਵਾ ਮੇਰੀ ਰੂਹ ਨੂੰ ਅੰਦਰ ਤੱਕ ਠਾਰ ਰਹੀ ਸੀ, ਸੋਚਿਆ ਕਿਉ ਨਾ ਇਸ ਮੌਸਮ ਦਾ ਲੁਤਫ਼ ਮਾਣਦੇ ਹੋਏ ਆਪਣੇ ਕੋਰੇ ਵਰਕਿਆਂ ਵਿਚ ਹਰਫ਼ਾਂ ਦੀ ਖੂਬਸੂਰਤ ਮਹਿਫ਼ਿਲ ਲਈ ਜਾਵੇ ! ਇਕ ਲੇਖਕ ਨੂੰ ਹੋਰ ਚਾਹੀਦਾ ਵੀ ਕੀ ?

ਮੈਂ ਕਮਰੇ ਵਿਚ ਅੰਦਰ ਜਾ ਕੇ ਮੇਜ ਤੇ ਪਈ ਆਪਣੀ ਡਾਇਰੀ ਤੇ ਪੇਨ ਚੁੱਕ ਲਿਆ, ਤੇ ਜਦ ਲਿਖਣ ਲੱਗੀ ਨਾਲ ਈ ਕਮਰੇ ਦੀ ਬੱਤੀ ਬੰਦ ਹੋ ਗਈ, ਸ਼ਾਇਦ ਬੱਲਬ ਸੜ ਗਿਆ ਸੀ। ਹਨੇਰੇ ਹੋਣ ਕਾਰਨ ਲਿਖਣ ਵਿਚ ਬੜੀ ਮੁਸ਼ਕਿਲ ਹੋ ਰਹੀ ਸੀ, ਕਮਰੇ ਦੀ ਬੱਤੀ ਕਦੇ ਗਈ ਈ ਨਹੀਂ ਸੀ ਜਿਸ ਕਾਰਨ ਮੈਂ ਕਦੀ ਮੋਮਬੱਤੀ ਰੱਖਣੀ ਜ਼ਰੂਰੀ ਨਹੀਂ ਸਮਝਦੀ ਸੀ। ਨਾਲ ਹੀ ਮਾਂ ਦਾ ਫੋਨ ਆ ਗਿਆ.....

ਸਤਿ ਸ੍ਰੀ ਅਕਾਲ ਮਾਂ!!!!!!!

ਸਤਿ ਸ੍ਰੀ ਅਕਾਲ ਪੁੱਤ , ਕਿਵੇਂ ਏ ਉੱਠ ਗਈ ਮੇਰੀ ਧੀ ਤੂੰ ਰਾਤ ਵੀ ਫੋਨ ਨਹੀਂ
ਚੁੱਕਿਆ, ਤੇਰੇ ਬਾਪੂ ਜੀ ਨੇ ਰਿਸ਼ਤੇ ਦੀ ਗੱਲ ਅੱਗੇ ਤੋਰਨੀ ਹੈ ਦੱਸ ਤੇਰੀ ਹੁਣ ਹਾਂ ਜਾ
ਨਾ???

ਮਾਂ ਕਿੰਨੀ ਵਾਰ ਦੱਸਾ ਕੇ ਮੈਂ ਵਿਆਹ ਨਹੀਂ ਕਰਨਾ ਹਜੇ... ਤੇ ਮਜ਼ਬੂਰਨ ਮਾਂ ਨੂੰ ਮੈਨੂੰ
ਝੂਠ ਬੋਲਣਾ ਪਿਆ ਕੇ ਮੈਨੂੰ ਦੇਰੀ ਹੋ ਰਹੀ ਹੈ ਕੈਫੇ ਵਿਚ ਮੀਟਿੰਗ ਹੈ ਆ ਕੇ ਗੱਲ
ਕਰੁੰਗੀ ,ਕਿਉਂਕੀ ਸਵੇਰੇ ਹੀ ਮੈਂ ਮਾਂ ਨਾਲ ਇਸ ਗੱਲ ਪਿੱਛੇ ਲੜਨਾ ਨਹੀਂ ਚਾਉਂਦੀ
ਸੀ ਤੇ ਬਿਨਾ ਹੋਰ ਗੱਲ ਕਿੱਤੇ ਫੋਨ ਰੱਖ ਦਿੱਤਾ ।

ਫੇਰ ਮੈਂ ਸੋਚਿਆ ਅੱਜ ਹੈ ਤਾਂ ਐਤਵਾਰ ਛੁੱਟੀ ਵੀ ਏ! ਕਿਉ ਨਾ ਕਾਫੀ ਪੀਣ ਜਾਇਆ
ਜਾਵੇ, ਉੱਥੇ ਬੈਠ ਅਰਾਮ ਨਾਲ ਕੁਝ ਲਿਖ ਪੜ੍ਹ ਲਿਆ ਜਾਵੇਗਾ ਨਾਲ ਹੀ ਕਾਫੀ ਦਾ
ਅਨੰਦ ਮਾਣ ਲਵਾਂਗੀ, ਤੇ ਮੈਂ ਨਹਾ ਕੇ ਤਿਆਰ ਹੋ ਹੋਸਟਲ ਦੇ ਨਾਲ ਵਾਲੇ ਕੈਫੇ ਚਲੀ
ਗਈ ।ਉਥੇ ਬੈਠ ਆਪਣੀ ਇਕ ਕਾਫੀ ਮੰਗਵਾ ਲਈ ਤੇ ਨਾਲ ਈ ਬੈਠ ਕੇ ਲਿਖਣ
ਲੱਗ ਪਈ। ਰੱਬ ਵਲੋਂ ਅੱਜ ਕੈਫੇ ਵਿਚ ਇੱਕਾ ਦੁਕੀ ਬੰਦੇ ਸੀ ਜਿਹਦੀ ਮੈਨੂੰ ਬੜੀ ਖੁਸ਼ੀ
ਹੋਈ...ਕਿਉਂ - ਕੀ ਮੈਂ ਬੇੜੀ ਸ਼ਾਂਤੀ ਪਸੰਦ ਸੁਭਾਅ ਦੀ ਮਾਲਕ ਸੀ, ਅੱਜ ਪਹਿਲੀ
ਵਾਰ ਇਸ ਤਰਾਂ ਹੋਇਆ ਕਿ ਮੈਂ ਕਿੰਨੀ ਦੇਰ ਹਰਫ਼ਾਂ ਵਿਚ ਉਲੱਝੀ ਰਹੀ ਪਰ ਦਿਲ
ਨੂੰ ਕੋਈ ਗੱਲ ਨਾ ਜਚੀ। ਅਖੀਰ ਮੈਂ ਡਾਇਰੀ ਬੰਦ ਕਰ ਦਿੱਤੀ ਤੇ ਆਪਣੇ ਬੈਗ ਵਿੱਚੋ
ਇਕ ਨਾਵਲ ਕੱਢ ਪੜ੍ਹਨ ਲੱਗ ਪਈ, ਇਕ ਦੋ ਨਾਵਲ ਅਕਸਰ ਮੇਰੇ ਬੈਗ ਵਿਚ ਹੁੰਦੇ

ਈ ਸੀ । ਅਚਾਨਕ ਇਕ ਨੌਜਵਾਨ ਕੈਫੇ ਅੰਦਰ ਆਇਆ ਤੇ ਉਹਦੀ ਕੋਈ ਚੀਜ਼ ਥੱਲੇ
 ਡਿੱਗ ਗਈ ਸੀ ਜਿਸ ਦੀ ਆਵਾਜ਼ ਨਾਲ ਮੇਰਾ ਧਿਆਨ ਨਾਵਲ ਵਿੱਚੋਂ ਨਿਕਲ ਉਸ
 ਵਲ ਚਲਾ ਗਿਆ, ਮੈਂ ਇਕਦਮ ਜਿਵੇਂ ਖਿੱਝ ਗਈ ਕੇ ਅੱਜ ਸ਼ਇਦ ਦਿਨ ਈ ਮਾੜਾ ਹੈ
 ! ਨਾ ਕੁਝ ਲਿਖਿਆ ਜਾ ਰਿਹਾ ਹੈ ਨਾ ਪੜ੍ਹਿਆ ਤੇ ਬਹੁਤਾ ਉਹਦੇ ਵਲ ਕੋਈ ਧਿਆਨ
 ਨਹੀਂ ਦਿੱਤਾ । ਉਹ ਆਪਣੀ ਕਾਫੀ ਮੰਗਵਾ ਕੇ ਮੇਰੇ ਸਾਮਣੇ ਬੈਠ ਗਿਆ, ਬੈਠਾ ਬੈਠਾ
 ਉਹ ਮੇਰੇ ਵੱਲ ਵੇਖੀ ਜਾ ਰਿਹਾ ਸੀ ਜਿਵੇਂ ਮੈਂ ਉਹਦੇ ਪਤਾ ਨਹੀਂ ਕਿਹੜੇ ਮਾਹ ਮਾਰੇ
 ਹੋਣ...ਮੈਂ ਦੇ ਤਿੰਨ ਵਾਰ ਕਿਤਾਬ ਦਾ ਓਹਲਾ ਕਰ ਉਸ ਵਲ ਨਜ਼ਰ ਮਾਰੀ ਤੇ ਉਹ
 ਹਜੇ ਵੀ ਮੇਰੇ ਵੱਲ ਦੇਖੀ ਈ ਜਾ ਰਿਹਾ ਸੀ । ਅਖੀਰ ਉਹ ਮੇਰੇ ਸਾਹਮਣੇ ਆ ਕੇ ਖੜਾ
 ਹੋ ਗਿਆ, ਮੈਂ ਕਿਤਾਬ ਥੱਲੇ ਕਰ ਵੇਖਿਆ ਤਾਂ ਉਹਦਾ ਚੇਹਰਾ ਵੇਖ ਬੜਾ ਈ ਸਕੂਨ
 ਜਿਆਂ ਮਿਲਿਆ, ਜਿਨ੍ਹਾਂ ਗੁੱਸਾ ਸੀ ਉਹ ਇਕ ਦਮ ਪਤਾ ਨਹੀਂ ਕਿਵੇਂ ਸ਼ਾਂਤ ਹੋ ਗਿਆ ।
 ਮੈਂ ਓਹਨੂੰ ਜਾਣਦੀ ਤੇ ਨਹੀਂ ਸੀ ਪਰ ਫਿਰ ਵੀ ਇੰਝ ਲੱਗਿਆ ਜਿਵੇਂ ਇਹਦੇ ਨਾਲ
 ਮੇਰਾ ਕੋਈ ਪੁਰਾਣਾ ਰਿਸ਼ਤਾ ਹੈ, ਇੰਝ ਲਗਦਾ ਸੀ ਜਿਵੇਂ ਉਹ ਮਲਮਾ ਦੀ ਵਿਰਾਸਤ
 ਦਾ ਰਾਜਾ ਹੋਵੇ ਜਿਹਦੇ ਕੋਲ ਮੇਰੇ ਹਰ ਦੁੱਖ ਦਾ ਮਰਜ਼ ਸੀ , ਜਿਵੇਂ ਉਹ ਮੈਨੂੰ ਆਖ
 ਰਿਹਾ ਸੀ ਰੋਸ਼ਨੀ ਬਣ ਮੈਂ ਤੇਰੇ ਸਾਰੇ ਹਨੇਰੇ ਦੂਰ ਕਰ ਦਵਾਂਗਾ, ਬਸ ਤੂੰ ਸ਼ਾਮਾਂ
 ਪੈਂਦੀਆਂ ਵੇਖ ਕਿਧਰੇ ਘਬਰਾ ਨਾ ਜਾਵੀਂ....ਉਹਨੇ ਮੇਰੇ ਮੂੰਹ ਸਾਹਮਣੇ ਆਪਣਾ ਹੱਥ
 ਹਲਾ ਮੈਨੂੰ ਮੇਰੇ ਖਿਆਲਾਂ ਵਿੱਚੋਂ ਬਾਹਰ ਕੱਢਣ ਦੀ ਕੋਸ਼ਿਸ਼ ਕੀਤੀ... ਸਤਿ ਸ੍ਰੀ
 ਅਕਾਲ ਜੀ , ਮੈਂ ਤੁਹਾਡੇ ਨਾਲ ਬੈਠ ਸਕਦਾ ਜੇਕਰ ਤੁਹਾਨੂੰ ਕੋਈ ਦਿੱਕਤ ਨਾ ਹੋਵੇ
 ਤਾਂ ? ਤੇ ਮੈਂ ਪਤਾ ਨਹੀਂ ਕਿਉਂ ਓਹਨੂੰ ਆਪਣੇ ਕੋਲ

ਬੈਠਣ ਦੀ ਇਜ਼ਾਜ਼ਤ ਦੇ ਦਿੱਤੀ!! ਸ਼ੁਕਰੀਆ ! ਮੇਰਾ ਨਾਮ ਸਕੂਨ ਤੇ ਤੁਹਾਡਾ....

ਮੈਂ ਰੌਣਕ

ਸਕੂਨ - ਰੌਣਕ ਵਾਹ ! ਚੇਹਰੇ ਤੋਂ ਤਾ ਪਰ ਬੜੇ ਉਦਾਸ ਲੱਗਦੇ ਓ ... ਤੇ ਨਾਲ ਈ ਹੱਸਣ ਲਗ ਪਿਆ ਮੈਂ - ਜਿੰਨਾ ਨੂੰ ਮੈਂ ਜਾਣਦੀ ਨਹੀਂ ਉਹ ਮੇਰੀ ਰੌਣਕ ਨੂੰ ਅਨੁਭਵ ਨਹੀਂ ਕਰ ਸਕਦੇ! ਸਕੂਨ - ਹਾਂਜੀ ਬਿਲਕੁਲ ਕਿਉਂਕਿ ਜਾਨਣ ਵਾਲੇ ਸ਼ਾਇਦ ਕਦੀ ਤੁਹਾਡੀ ਉਦਾਸੀ ਨਹੀਂ ਅਨੁਭਵ ਕਰ ਪਾਏ !

ਮੈਂ - ਮੈਂ ਤਾ ਤੁਹਾਨੂੰ ਜਾਣਦੀ ਨਹੀਂ ਪਰ ਤੁਹਾਡਾ ਪੇਸ਼ਾ ਲਗਦਾ ਜਿਵੇਂ ਹਰ ਅਣਜਾਣ ਦੀ ਰੌਣਕ ਉਦਾਸੀ ਮਾਪਣਾ ਹੈ!!

ਸਕੂਨ- ਜੀ ਬਿਲਕੁਲ ਨਹੀਂ ਤੁਸੀ ਗਲਤ ਅੰਦਾਜ਼ਾ ਲਾ ਰਹੇ ਹੋ, ਮੈਂ ਤਾ ਇਹ ਤੁਹਾਡੇ ਹੱਥ ਵਿਚ ਨਾਵਲ ਵੇਖ ਆਇਆ ਸੀ, ਇਸ ਦੀ ਭਾਲ ਮੈਨੂੰ ਕਾਫੀ ਸਮੇਂ ਤੋਂ ਸੀ, ਪਰ ਜ਼ਿੰਦਗੀ ਦੇ ਰੁਝੇਵਿਆਂ ਵਿਚ ਏਹਨਾਂ ਕ ਵਿਅਸਤ ਹੁੰਨਾ ਕੇ ਖਰੀਦਣ ਦਾ ਸਮਾਂ ਈ ਨਹੀਂ ਲਗਾਂ, ਮੈਨੂੰ ਕਿਤਾਬਾਂ ਪੜ੍ਹਨ ਦਾ ਬਹੁਤ ਸ਼ੌਕ ਹੈ!!! ਤੇ ਮੈਂ ਆਪਣੇ ਆਪ ਵਿਚ ਬੜੀ ਸ਼ਰਮਿੰਦਗੀ ਮਹਿਸੂਸ ਕੀਤੀ ਕੇ ਆਵੇ ਜੇ ਮੂੰਹ ਵਿਚ ਆਇਆ ਬੋਲੀ ਜਾਣੀ ਅਗਲਾ ਕਿ ਸੋਚਦਾ ਹੋਉ?

ਮੈਂ - ਤੁਸੀ ਜੇਕਰ ਪੜ੍ਹਨੀ ਹੈ ਤਾ ਮੇਰੇ ਕੋਲੋਂ ਲੈ ਸਕਦੇ ਹੋ?
ਸਕੂਨ- ਇਸ ਵਕਤ ਤਾ ਮੈਂ ਪੂਰੀ ਨਹੀਂ ਪੜ੍ਹ ਸਕਦਾ ਤੇ ਜੇ ਅੱਧ ਵਿਚਕਾਰ ਰਹਿ ਗਈ ਤਾ ਮੇਰੇ ਵਲੋਂ ਕਿਤਾਬ ਦਾ ਅਪਮਾਨ ਹੋਵੇਗਾ।

ਉਹਦੀ ਇਸ ਗੱਲ ਤੇ ਮੈਂ ਫਿਦਾ ਹੋ ਗਈ, ਕਿਉਂਕਿ ਬਹੁਤ ਘੱਟ ਲੋਕੀ ਇਸ ਤਰਾਂ ਦੇ
ਹੁੰਦੇ ਨੇ ਜੋ ਕਿਤਾਬਾਂ ਨਾਲ ਇਸ ਕਦਰ ਮਹੁਬੱਤ ਕਰਨ !
ਮੈਂ - ਮੈਨੂੰ ਇਸ ਵਿਚ ਕੋਈ ਦਿਕੱਤ ਨਹੀਂ ਹੈ ਤੁਸੀਂ ਇਸ ਨੂੰ ਆਪਣੇ ਨਾਲ ਲੈ ਜਾਵੇ,
ਸਗੋਂ ਮੈਨੂੰ ਚੰਗਾ ਲੱਗੇ ਗਾ ਕੇ ਮੈਂ ਇਕ ਪਾਠਕ ਦੀ ਪਿਆਸ ਇਸ ਕਿਤਾਬ ਨਾਲ ਮਿਟਾ
ਸਕੀ ਹਾਂ। ਉਹ ਮੇਰੀ ਇਸ ਗੱਲ ਤੇ ਕਾਫੀ ਖੁਸ਼ ਹੋ ਗਿਆ, ਤੇ ਮੇਰੇ ਤੋਂ ਕਿਤਾਬ ਫੜ੍ਹ
ਲਈ। ਸਕੂਨ - ਚੰਗਾ ਜੀ ਸਤਿ ਸ੍ਰੀ ਅਕਾਲ ਤੁਹਾਡੀ ਬਹੁਤ ਬਹੁਤ ਮੇਹਰਬਾਨੀ!!
ਧੰਨਵਾਦ ਏਹਨੀ ਗੱਲ ਕਹਿ ਉਹ ਕੈਫੇ ਵਿੱਚੋਂ ਚਲਾ ਗਿਆ ਤੇ ਮੈਂ ਆਪਣਾ ਬਿੱਲ
ਭਰਨ ਕਾਉਂਟਰ ਤੇ ਗਈ। ਓਥੇ ਮੈਨੂੰ ਪਤਾ ਲਗਾ ਕੇ ਸਕੂਨ ਮੇਰਾ ਵੀ ਬਿੱਲ ਭਰ ਗਏ
ਨੇ ,ਮੈਂ ਬੜੀ ਹੈਰਾਨ ਹੋਈ ਕੇ ਕਮਾਲ ਦਾ ਆਦਮੀ ਸੀ ਫਿਰ ਮੈਂ ਸੋਚਿਆ ਸ਼ਇਦ ਕੋਈ
ਅਹਿਸਾਨ ਨਹੀਂ ਰੱਖਣਾ ਚਾਹੁੰਦੇ ਹੋਣੇ ਤਾਂਹਿ ਕਾਫੀ ਦਾ ਬਿਲ ਅੱਧਾ ਕਰ ਕਿਤਾਬ ਦੀ
ਕੀਮਤ ਚੁੱਕਾ ਗਏ ਨੇ...

ਸ਼ਾਮ ਨੂੰ ਮੈਂ ਕਮਰੇ ਵਿਚ ਆ ਗਈ । ਕੱਪੜੇ ਬਦਲ ਲਿਖਣ ਦੀ ਬਹੁਤ ਕੋਸ਼ਿਸ਼ ਕੀਤੀ
ਪਰ ਧਿਆਨ ਨਾ ਲੱਗਾਂ ਅਖੀਰ ਫੇਰ ਥੱਕ ਹਾਰ ਸੈਂ ਗਈ, ਪਹਿਲੀ ਵਾਰ ਇੰਝ
ਹੋਇਆ ਕੇ ਨੀਂਦ ਈ ਨਹੀਂ ਆ ਰਹੀ ਸੀ। ਸਕੂਨ ਦਾ ਚੇਹਰਾ ਅੱਖਾਂ ਸਾਹਮਣੇ ਆਈ
ਜਾਂਦਾ ਸੀ, ਬਹੁਤ ਅਫਸੋਸ ਹੋਇਆ ਕਿ ਮੈਂ ਕੋਈ ਫੋਨ ਨੰਬਰ ਵੀ ਨਾ ਲਿਆ ਫਿਰ
ਦਿਲ ਸੋਚਦਾ ਕਮਲੀ ਹੋਗੀ ਆ ਤੂੰ ਉਹਦਾ ਨਾਮ ਜਾਣਦੀ ਆ ਏਹਨਾਂ ਹੀ ਬਹੁਤ ਹੈ,
ਉਹ ਕਿਹੜਾ ਤੇਰਾ ਕੁਝ ਲੱਗਦਾ ਸੀ..ਜੇ ਨੰਬਰ ਮੰਗਦੀ...ਇਕ ਅਣਜਾਣ ਸੀ ਬੱਸ
ਉਹ.. ਹੁਣ ਕਿਹੜਾ ਕਦੀ ਉਹਦੇ ਨਾਲ ਕੋਈ ਮੁਲਾਕਾਤ ਹੋਣੀ... ਆਖਿਰ ਨੀਂਦ ਆ

ਗਈ। ਤੇ ਸਵੇਰ ਤੋਂ ਫਿਰ ਮੈਂ ਆਪਣੀ ਨਿੱਜੀ ਜ਼ਿੰਦਗੀ ਵਿਚ ਵਿਅਸਤ ਹੋ ਗਈ,
 ਸਾਰਾ ਦਿਨ ਕਾਲਜ ਤੇ ਫਿਰ ਕਚਹਿਰੀ ਤੇ ਫਿਰ ਹੋਸਟਲ ਇੰਝ ਈ ਸਭ ਚਲਦਾ
 ਰਿਹਾ। ਪਰ ਇਕ ਚੀਜ਼ ਸੀ ਜੋ ਬਦਲਣ ਦਾ ਨਾਮ ਨਹੀਂ ਲੈ ਰਹੀ ਸੀ ਉਹ ਸੀ ਸਕੂਨ
 ਦਾ ਖਿਆਲ.... ਰੋਜ਼ ਰਾਤ ਉਸ ਦਾ ਖਿਆਲ ਮੇਰੇ ਦਿਲ ਅੰਦਰ ਜ਼ਰੂਰ ਆਉਂਦਾ
 ਜਿਸ ਕਮਰੇ ਵਿਚ ਕਦੇ ਮੈਨੂੰ ਚੈਣ ਮਿਲਦਾ ਸੀ ਉਹ ਹੁਣ ਮੈਨੂੰ ਵੱਢ ਵੱਢ ਖਾਣ ਲੱਗਾ
 ।ਕੈਫੇ ਵਿਚ ਇਕ ਅੱਧਾ ਗੋੜਾ ਮੇਰਾ ਰੋਜ਼ ਪੱਕਾ ਹੁੰਦਾ ਕੇ ਸ਼ਇਦ ਕਿਤੇ ਉਹ ਚੇਹਰਾ
 ਮੈਨੂੰ ਮਿਲ ਜਾਵੇ, ਜਿੰਨੇ ਮੇਰੀ ਜ਼ਿੰਦਗੀ ਉਥਲ ਪੁਥਲ ਕਰ ਦਿੱਤੀ ਹੈ, ਪਤਾ ਨਹੀਂ
 ਕਿਉ ਉਹ ਮੈਨੂੰ ਮੇਰੀ ਜ਼ਿੰਦਗੀ ਦਾ ਚਾਨਣ ਜਾਪਦਾ ਸੀ, ਜਿਹਦੇ ਨਾਲ ਹਰ ਹਨੇਰਾ
 ਦੂਰ ਹੋਣ ਦੀ ਤਦਾਰ ਵਿਚ ਲੱਗਦਾ। ਕਈ ਦਿਨ ਬੀਤ ਗਏ ਤੇ ਉਹਦਾ ਖਿਆਲ
 ਹੌਲੀ ਹੌਲੀ ਮੇਰੇ ਦਿਲ ਵਿੱਚੋਂ ਨਿਕਲਣ ਲੱਗਾ, ਕਿਉਂਕਿ ਉਹ ਇਕ ਕਦੀ ਨਾ ਪੂਰਾ
 ਹੋਣ ਵਾਲਾ ਖ਼ਵਾਬ ਸੀ ਤੇ ਮੈਂ ਸਾਰੀਆਂ ਉਮੀਦਾਂ ਆਸਾਂ ਨੂੰ ਪਿੱਛੇ ਛੱਡ ਜ਼ਿੰਦਗੀ ਚ
 ਅੱਗੇ ਵੱਧਣਾ ਮੁਨਾਸਿਬ ਸਮਝਿਆ। ਮੈਂ ਕਚਹਿਰੀ ਵਿੱਚੋਂ ਥੱਕ ਹਾਰ ਲੰਮੇ ਪਾਈ ਸੀ ਤੇ
 ਅਚਾਨਕ ਫੋਨ ਤੇ ਮੈਸਜ਼ ਆਇਆ ਏਹ ਇਕ ਇੰਸਟਾਗ੍ਰਾਮ ਨੋਟੀਫਿਕੇਸ਼ਨ ਸੀ, ਵੇਖ
 ਕੇ ਮੇਰਾ ਸਾਹ ਉੱਤੇ ਦਾ ਉੱਤੇ ਰਹਿ ਗਿਆ, ਦਿਲ ਬੜਾ ਘਬਰਾਉਣ ਲੱਗਾ ਕੇ ਏਹ ਕਿ
 ਹੋ ਗਿਆ ਤੇ ਇਸ ਤਰਾਂ ਕਿਵੇਂ ਹੋ ਸਕਦਾ, ਮੈਨੂੰ ਤੇ ਜਿਵੇਂ ਹੱਥਾਂ ਪੈਰਾਂ ਦੀ ਪੈ ਗਈ ਕੇ
 ਹੁਣ ਕਰਾ ਕੀ ? ਜਿਸ ਚੇਹਰੇ ਦੀ ਭਾਲ ਚੀਰਾ ਤੋਂ ਸੀ, ਏਹ ਤਾਹ ਸਕੂਨ ਦਾ ਮੈਸਜ਼
 ਸੀ!!!!!!!!!!!!!! ਤੇ ਮੈਂ ਫੋਨ ਫੜ੍ਹ ਦਵਾ ਦਵ ਪੜ੍ਹਨ ਲੱਗੀ...

ਸਤਿ ਸ੍ਰੀ ਅਕਾਲ ਰੌਣਕ ਜੀ...ਉਮੀਦ ਹੈ ਕੇ ਤੁਸੀ ਠੀਕ ਠਾਕ ਹੋਵੋਗੇ ਕੱਲ ਹੀ ਮੈਂ ਕਿਤਾਬ ਖਤਮ ਕੀਤੀ, ਤੇ ਕਿਤਾਬ ਪੜ੍ਹ ਤੁਹਾਡੇ ਨਾਮ ਤਰਾਂ ਉਦੇ ਦੀ ਮੇਰੇ ਚੇਹਰੇ ਤੇ ਰੌਣਕ ਹੈ । ਮੈਂ - { ਮੈਂ ਉਸ ਨੂੰ ਆਪਣੀ ਤੜਫ ਦਾ ਸਾਰਾ ਵੇਰਵਾ ਬਿਆਨ ਕਰਨਾ ਚਾਹੁੰਦੀ ਸੀ ਪਰ ਪਤਾ ਨਹੀਂ ਕਿਉ ਫਿਰ ਲਿਖਦੀ ਹੋਈ ਰੁਕ ਗਈ} ਜਾਣ ਕੇ ਖੁਸ਼ੀ ਹੋਈ, ਮੇਰੀ ਕਿਤਾਬ ਤੁਹਾਡੇ ਚੇਹਰੇ ਦੀ ਰੌਣਕ ਬਣੀ! ਸਕੂਨ- ਕਿਤਾਬ ਵੀ ਤੇ ਸ਼ਇਦ ਤੁਸੀ ਆਪ ਵੀ.... ਮੈਂ - ਜੀ ਮੈਂ ? ਮਾਫ਼ ਕਰਨਾ ਮੈਂ ਕੁਝ ਸਮਝੀ ਨਹੀਂ ? ਤੇ ਓਹਨਾ ਨਾਲ ਹੀ ਸਾਰੀ ਗੱਲ ਬਦਲ ਦਿੱਤੀ ਸ਼ਇਦ ਉਹ ਮੈਨੂੰ ਵਕਤ ਜਾ ਹਾਲਾਤ ਅਨੁਸਾਰ ਸਮਝਾਉਣਾ ਚਾਹੁੰਦੇ ਸੀ ਜਾ ਫਿਰ ਮੈਂ ਹੀ ਸਭ ਸਮਝ ਕੇ ਬਿਨਾ ਗਲੇਂ ਅਣਜਾਣ ਬਣ ਰਹੀ ਸੀ। ਮੈਂ - ਤੁਹਾਨੂੰ ਮੇਰਾ ਇੰਸਟਾਗ੍ਰਾਮ ਅਕਾਊਂਟ ਕਿਵੇਂ ਮਿਲਿਆ ? ਸਕੂਨ - ਇਹ ਕਿਤਾਬ ਨਾ ਹੁੰਦੀ ਤਾ ਸ਼ਇਦ ਮੈਂ ਤੁਹਾਨੂੰ ਕਦੀ ਦੁਬਾਰਾ ਨਹੀਂ ਮਿਲ ਪਾਉਂਦਾ, ਕਿਤਾਬ ਤੇ ਪਹਿਲੇ ਪੰਨੇ ਤੇ ਤੁਸੀ ਆਪਣਾ ਪੂਰਾ ਨਾਮ ਲਿਖਿਆ ਹੋਇਆ ਸੀ, ਫਿਰ ਮੈਂ ਇੰਸਟਾਗ੍ਰਾਮ ਤੇ ਇਸ ਨਾਮ ਤੋਂ ਅਕਾਊਂਟ ਸ਼ਰਚ ਕੀਤਾ ਉਹ ਤੇ ਸੁਕਰ ਹੈ ਤਸਵੀਰ ਤੁਹਾਡੀ ਲੱਗੀ ਹੋਈ ਸੀ ਤੇ ਮੈਂ ਇਸ ਤਰਾਂ ਆਪਣੇ ਮਨਸੂਬੇ ਚ ਕਾਮਜ਼ਾਬ ਹੋ ਗਿਆ....ਹਾਹਾਹਾਉਮੀਦ ਹੈ ਕਿ ਤੁਸੀ ਗੁੱਸਾ ਨਹੀਂ ਕੀਤਾ ਹੋਵੇਗਾ ।

ਮੈਂ - ਜੀ ਬਿਲਕੁਲ ਵੀ ਨਹੀਂ ਮੈਨੂੰ ਸਗੋਂ ਖੁਸ਼ੀ ਹੋਈ....
 ਸਕੂਨ - ਮਤਲਬ ਫਿਰ ਅਸੀਂ ਚੰਗੇ ਦੋਸਤ ਬਣ ਸਕਦੇ ਆ ????????

ਮੈਂ - [ਮੇਰੇ ਚੇਹਰੇ ਤੇ ਨਾਲ ਹੀ ਮੁਸਕਰਾਹਟਾਂ ਦੇ ਬੱਦਲ ਛਾਂ ਗਏ] ਜੀ ਜ਼ਰੂਰ
 ਤੇ ਇਸ ਤਰਾਂ ਸਾਡੀ ਵਾਰਤਾਲਾਪ ਦਾ ਸਫਰ ਸ਼ੁਰੂ ਹੋਇਆ... ਉਹਨਾ ਮੈਨੂੰ ਆਪਣੇ
 ਬਾਰੇ ਸਭ ਦਸਿਆਂ ਤੇ ਮੈਂ ਉਹਨਾ ਨੂੰ ਆਪਣੇ ਬਾਰੇ! ਪੜਾਈ ਉਹਨਾ ਦੀ ਪੂਰੀ ਹੋ
 ਚੁੱਕੀ ਸੀ ਤੇ ਹੁਣ ਅੱਗੋਂ ਪੁਲਿਸ ਦੇ ਪੇਪਰ ਦੇਣ ਦੀ ਤਿਆਰੀ ਕਰਦੇ ਸੀ, ਪਿਤਾ ਜੀ
 ਉਹਨਾ ਦੇ ਪੁਲਿਸ ਮਹਿਕਮੇ ਵਿਚ ਹੀ ਇਕ ਵੱਡੀ ਪੋਸਟ ਤੇ ਮੁਲਾਜਮ ਸਨ । ਗੱਲ
 ਕਰਦੇ ਕਰਦੇ ਵਕਤ ਦਾ ਸਾਨੂੰ ਪਤਾ ਹੀ ਨਾ ਲੱਗਾ, ਰਾਤ ਦੇ 11 ਵੱਜ ਚੁੱਕੇ ਸੀ....
 ਜੀ ਵਕਤ ਬਹੁਤ ਹੋ ਚੁੱਕਿਆ ਏ ਮੈਨੂੰ ਲੱਗਦਾਂ ਹੁਣ ਆਪਾ ਨੂੰ ਸੋਣਾ ਚਾਹੀਦਾ।
 ਸਕੂਨ - ਜੀ ਬਿਲਕੁਲ, ਤੁਹਾਡੇ ਨਾਲ ਗੱਲ ਕਰ ਬਹੁਤ ਚੰਗਾ ਲੱਗਾ.... ਮੈਂ ਆਪਣਾ
 ਫੋਨ ਬੰਦ ਕਰ ਲੰਮੇ ਪੈ ਗਈ.... ਇੰਜ ਜਾਪ ਰਿਹਾ ਸੀ ਜਿਵੇਂ ਹਰ ਇਕ ਚੀਜ਼ ਮੈਨੂੰ
 ਛੇੜ ਰਹੀ ਹੋਵੇ, ਕਿਤਾਬਾਂ ਆਖ ਰਹੀਆਂ ਸੀ , ਕਿਉਂ ਕਿ ਗੱਲ ਅੱਜ ਸਾਨੂੰ ਨਹੀਂ
 ਪੜ੍ਹਨਾ? ਤੇ ਕਮਰਾ ਉਹਨਾ ਨੂੰ ਆਖਦਾ ਚੁੱਪ ਕਰੋ ਨੀ...ਹੁਣ ਤਾ ਅਗਲੀ ਦਿਲ
 ਵਾਲੀ ਕਿਤਾਬ ਦੇ ਅੱਖਰ ਪੜ੍ਹ...! ਜਿਹੜਾ ਦਿਲ ਮੇਰਾ ਏਹਨੇ ਦਿਨ ਤੋਂ ਬੇਚੈਨ ਸੀ
 ਉਹ ਅੱਜ ਸ਼ਾਂਤ ਹੋ ਗਿਆ ਤੇ ਮੈਂ ਰਮੋਂਦੀ ਹੋਈ ਚਾਦਰ ਮੂੰਹ ਤੇ ਲੈ ਸੇ ਗਈ। ਦਿਨ
 ਬੜੇ ਚੰਗੇ ਲੰਘ ਰਹੇ ਸੀ ਕਾਲਜ ਤੇ ਕਚਹਿਰੀ ਤੋਂ ਵੇਹਲੀ ਹੋ ਰੋਜ਼ ਸਕੂਨ ਨਾਲ ਗੱਲ
 ਕਰਨ ਦਾ ਸਿਲਸਿਲਾ ਜਾਰੀ ਸੀ । ਹੁਣ ਅਸੀਂ ਫੋਨ ਉੱਤੇ ਗੱਲ ਕਰਨੀ ਸ਼ੁਰੂ ਕਰ
 ਦਿੱਤੀ ਸੀ । ਜਦੋਂ ਵੀ ਮੇਰੇ ਆਉਣ ਦਾ ਵਕਤ ਹੋ ਜਾਂਦਾ ਉਹ ਨਾਲ ਹੀ ਮੈਨੂੰ ਫੋਨ
 ਕਰਦੇ , ਹਫਤੇ ਚ ਇਕ ਦੋ ਵਾਰ ਅਸੀਂ ਕਾਫੀ ਪੀਣ ਦੇ ਬਹਾਨੇ ਵੀ ਜ਼ਰੂਰ ਮਿਲ
 ਲਿਆ ਕਰਦੇ । ਸਕੂਨ ਮੇਰੇ ਨਾਲ ਸਿਰਫ ਦੋਸਤੀ ਦਾ ਰਿਸ਼ਤਾ ਈ ਨਹੀਂ ਨਿਭਾ ਰਹੇ

ਸੀ ,ਮਾਂ ਵਾਂਗ ਹਰ ਸਹੀ ਰਾਹ ਤੇ ਚੱਲਣਾ ਸਿੱਖਾਂ ਰਹੇ ਸੀ। ਜਦ ਕਦੀ ਕਿਸੇ ਨੇ ਮੇਰੇ ਨਾਲ ਗਲਤ ਕਰਨਾ ਤਾ ਉਹਨਾ ਫਿਰ ਵੀ ਮੈਨੂੰ ਉਸ ਇਨਸਾਨ ਦੀ ਇਜ਼ਤ ਕਰਨੀ ਸਿਖਉਣੀ,ਜਦ ਕਦੀ ਵੀ ਮੇਰੇ ਅੰਦਰ ਕੋਈ ਤੂਫਾਨ ਉੱਠਣਾ ਉਹਨੂੰ ਉਹਨਾ ਬੜੇ ਈ ਸਹਿਜ ਭਾਅ ਨਾਲ ਸ਼ਾਂਤ ਕਰਣਾ । ਮੇਰੀ ਜ਼ਿੰਦਗੀ ਦਾ ਉਹ ਇਕ ਅਹਿਮ ਹਿੱਸਾ ਬਣ ਚੁੱਕੇ ਸੀ, ਮੈਨੂੰ ਕਾਫੀ ਹੱਦ ਤਕ ਇਸ ਚੀਜ਼ ਦਾ ਅਹਿਸਾਸ ਹੋ ਚੁੱਕਿਆ ਸੀ ਕੇ ਮੈਂ ਸਕੂਨ ਨੂੰ ਪਿਆਰ ਕਰਨ ਲੱਗ ਪਈ ਆ । ਸਾਡੀ ਨੇੜਤਾ ਦਿਨੇ ਦਿਨ ਵੱਧ ਦੀ ਜਾ ਰਹੀ ਸੀ, ਸੋਚਿਆ ਕੇ ਮੈਨੂੰ ਆਪਣੇ ਪਿਆਰ ਦਾ ਇਜ਼ਹਾਰ ਕਰ ਦੇਣਾ ਚਾਹੀਦਾ...ਕੁੜੀ ਸਾ ਫਿਰ ਦਿਲ ਆਖਦਾ ਉਹ ਵੀ ਤਾ ਕਰ ਈ ਸਕਦਾ??? ਪਰ ਕਿ ਪਤਾ ਓਹਦੇ ਦਿਲ ਵਿਚ ਕੁਝ ਹੈ ਵੀ ਜਾ ਨਹੀਂ ? ਇਕ ਦਿਨ ਮੈਂ ਹਿੰਮਤ ਜੁਟਾ ਈ ਲਈ ਕੇ ਵੇਖੀ ਜਾਏਗੀ ਜਾ ਤਾ ਸਭ ਕੁਝ ਪਾ ਲਵਾਂਗੀ ਜਾ ਫਿਰ ਦੇਸਤੀ ਵੀ ਜਾਂਦੀ ਰਹੂ.... ਮੈਂ ਬੈਡ ਤੇ ਪਿਆ ਆਪਣਾ ਫੋਨ ਚੁੱਕਿਆ ਤੇ ਨਾਲ ਹੀ ਘਰੇ ਵੀਰੇ ਦਾ ਫੋਨ ਆ ਗਿਆ ਕੇ ਘਰੇ ਬਹੁਤ ਜ਼ਰੂਰੀ ਕੰਮ ਬੇਬੇ ਬਾਪੂ ਤੈਨੂੰ ਘਰੇ ਭੁਲਾ ਰਹੇ ਨੇ ਤੂੰ ਤਿਆਰ ਹੋਜਾ ਮੈਂ ਤੈਨੂੰ ਲੈਣ ਆ ਰਿਹਾ । ਘਰੇ ਜਾਂਦੇ ਸਾਰ ਈ ਪਤਾ ਲੱਗ ਕੇ ਏਹਨਾਂ ਮੈਨੂੰ ਰਿਸ਼ਤੇ ਉਪਰੰਤ ਗੱਲ ਕਰਨ ਲਈ ਈ ਘਰ ਬੁਲਾਇਆਂ ਹੈ । ਬਾਪੂ ਜੀ ਬਹੁਤ ਗੁੱਸੇ ਵਿਚ ਸੀ, ਰਾਤ ਨੂੰ ਓਹੀ ਗੱਲ ਹੋਈ ਸਾਰੇ ਬੈਠੇ ਹੋਏ ਸੀ, ਬਾਪੂ ਜੀ ਨੇ ਨਾ ਕੋਈ ਮੇਰੀ ਸੁਣਨੀ ਚਾਹੀ ਤੇ ਨਾ ਈ ਕੋਈ ਪੁੱਛੀ ਸਿੱਧਾ ਸਿੱਧਾ ਮੈਨੂੰ ਆਖ ਦਿੱਤਾ ਗਿਆਕੇ ਅਸੀਂ ਰਿਸ਼ਤਾ ਪੱਕਾ ਕਰ ਆਏ ਹਾਂ,15 ਦਿਨ ਬਾਦ ਤੇਰੀ ਮੰਗਣੀ ਹੈ ਜੇ ਵੀ ਤਿਆਰੀ ਕਰਨੀ ਹੈ ਕਰਲਾ । ਸਾਰੀ ਰਾਤ ਮੈਂ ਦਿਲ ਤੇ ਪੱਥਰ ਰੱਖ ਕੱਢੀ, ਘਰ ਵਿਚ

ਤਾ ਅੱਜ ਤਕ ਕਿਸੇ ਨੇ ਕੋਈ ਨਹੀਂ ਸੁਣੀ ਸੀ , ਤਾ ਮੈਨੂੰ ਕਿਸੇ ਤੋਂ ਕੋਈ ਉਮੀਦ ਨਹੀਂ
 ਸੀ, ਬਾਪੂ ਜੀ ਦੇ ਗੁੱਸੇ ਤੋਂ ਡਰ ਦਿਆਂ ਓਹਨਾ ਨੂੰ ਨਾਹ ਆਖਣ ਦੀ ਹਿੰਮਤ ਨਹੀਂ
 ਪੈਂਦੀ ਸੀ। ਸਵੇਰ ਹੁੰਦਿਆਂ ਹੀ ਮੈਂ ਹੋਸਟਲ ਆ ਗਈ। ਘਰਦਿਆਂ ਸਾਹਮਣੇ ਸਕੂਨ
 ਨਾਲ ਗੱਲ ਨਹੀਂ ਹੋਈ ਸੀ, ਪਰ ਮੈਂ ਪਤਾ ਨਹੀਂ ਕਿਉਂ ਕਮਰੇ ਵਿਚ ਆਣ ਉਹਨਾ ਨੂੰ
 ਫੋਨ ਨਹੀਂ ਕੀਤਾ । ਮੇਰੀਆਂ ਅੱਖਾਂ ਚ ਆਪਣੇ ਆਪ ਹੀ ਨੀਰ ਵਹਿਣਾ ਸ਼ੁਰੂ ਹੋ ਗਿਆ
 ,ਜੇ ਏਹਨੇ ਚਿਰਾਂ ਤੋਂ ਸਾਂਭ ਰੱਖਿਆ ਸੀ ਅੱਜ ਉਹ ਸਾਰਾ ਪਾਣੀ ਅੱਖਾਂ ਵਿੱਚੋਂ ਵਹਿ
 ਤੁਰਿਆ । ਜ਼ਿੰਦਗੀ ਦੀਆਂ ਕਈ ਠੇਕਰਾਂ ਨੇ ਮੈਨੂੰ ਮਜਬੂਤ ਪਾਵੇ ਜ਼ਰੂਰ ਬਣਾ ਦਿੱਤਾ
 ਸੀ, ਪਰ ਓਹਨਾ ਠੇਕਰਾਂ ਨਾਲ ਲੱਗੀ ਸੱਟ ਦਾ ਦਰਦ ਅੱਜ ਮੇਰੇ ਦਿਲ ਨੇ ਬਹੁਤ
 ਚੰਗੀ ਤਰਾਂ ਮਹਿਸੂਸ ਕੀਤਾ । ਕਮਰੇ ਦੀ ਗੋਦ ਨੇ ਮੈਨੂੰ ਸਹਾਰਾ ਦੇ ਚੁੱਪ ਕਰਾਇਆ ,
 ਸਾਰੀਆਂ ਚੀਜ਼ਾਂ ਜਿਵੇਂ ਮੇਰੇ ਨਾਲ ਦਰਦ ਵੰਡਾ ਰਹੀਆਂ ਸੀ । ਏਹਨੇ ਵਿਚ ਹੀ ਸਕੂਨ
 ਦਾ ਫੋਨ ਆ ਗਿਆ..... ਹੈਲੋ ? ਰੋਣਕ ਜੀ ਤੁਹਾਡੇ ਵਾਲੀ ਵੀ ਹੱਦ ਹੈ! ਉਦਾਂ ਕੋਈ
 ਕਦਰ ਨਹੀਂ ਬੰਦੇ ਦੀ । ਗਲਾ ਮੇਰਾ ਭਰਿਆ ਹੋਇਆ ਸੀ... - ਮਾਫ਼ ਕਰਨਾ ਮੈਂ
 ਤੁਹਾਨੂੰ ਦੱਸਣਾ ਭੁੱਲ ਹੀ ਗਈ ਸੀ ਕੇ ਮੈਂ ਵਾਪਿਸ ਆ ਗਈ ਆ। ਸਕੂਨ - ਆ ਤੁਹਾਡੀ
 ਆਵਾਜ਼ ਨੂੰ ਕਿ ਹੋਇਆ ? ਮੈਂ ਬਾਹਰ ਖੜਾ ਤੁਹਾਡੇ ਹੋਸਟਲ ਦੇ ਛੇਤੀ ਨਾਲ ਬਾਹਰ
 ਆਜੇ, ਤੇ ਹੁਣ ਕੋਈ ਹੋਰ ਗੱਲ ਨੀ ਕਹਿਣੀ ਮੈਂ ਇੰਤਜ਼ਾਰ ਕਰ ਰਿਹਾ..... ਸ਼ਾਮ ਦੇ 5
 ਵਜੇ ਹੋਏ ਸੀ । ਮੈਂ ਹੋਸਟਲ ਦੇ ਬਾਹਰ ਗਈ ਤੇ ਸਕੂਨ ਮੇਰਾ ਇੰਤਜ਼ਾਰ ਕਰ ਰਹੇ
 ਸੀ.....ਮੈਨੂੰ ਵੇਖ ਉਹ ਮੁਸਕਰਾਏ ਬਿਨਾ ਕੁਝ ਕਰੇ ਮੇਰਾ ਹੱਥ ਫੜਿਆ ਤੇ ਗੱਲ

ਨਾਲ ਲਾ ਲਿਆਂ । ਮੈਂ ਵੀ ਉਹਨਾ ਦੇ ਮੋਢੇ ਤੇ ਆਪਣਾ ਸਿਰ ਰੱਖ ਦਿੱਤਾ ਤੇ ਕਰੀਬ
 ਅਸੀਂ 10 ਮਿੰਟ ਇੰਜ ਹੀ ਇਕ ਦੂਜੇ ਵਿਚ ਖੇਏ ਰਹੇ । ਵਕਤ ਜਿਵੇਂ ਥਮ ਹੀ ਗਿਆ,
 ਮੇਰੀਆਂ ਸਾਰੀਆਂ ਸਦਰਾ ਉਡਾਰੀਆਂ ਭਰਨ ਲੱਗੀਆ । ਅੱਜ ਮੈਨੂੰ ਪਹਿਲੀ ਵਾਰ
 ਮਹਿਸੂਸ ਹੋਇਆ ਪਿਆਰ ਕਿੰਨੀ ਖੂਬਸੂਰਤ ਚੀਜ਼ ਹੈ , ਕਿਸੇ ਦੀ ਇਕ ਛੋਹ ਨਾਲ
 ਹੀ ਮਹੁੱਬਤ ਮੁਕੰਮਲ ਹੋਈ ਜਾਪਣ ਲੱਗੀ । ਚਹਿਕਦੀਆਂ ਚਿੜੀਆਂ ਵੀ ਸਾਡੇ
 ਮਿਲਣ ਦੇ ਜਸ਼ਨ ਚ ਸ਼ਾਮਿਲ ਹੋਣ ਆਈਆਂ ਸੀ, ਜੱਗ ਦੀ ਜਿਵੇਂ ਕੋਈ ਹੋਸ਼ ਨਾ
 ਰਹੀ....ਹਿਲਦੇ ਪੱਤਿਆਂ ਦੀ ਪਰਛਾਈ ਜਿਵੇਂ ਸਾਨੂੰ ਹਰ ਇਕ ਦੀ ਨਜ਼ਰ ਤੋਂ
 ਬਚਾਉਣ ਦੀ ਕੋਸ਼ਿਸ਼ ਕਰ ਰਹੀ ਸੀ । ਉਹਨਾ ਨੇ ਮੇਰੇ ਉਡਦੇ ਵਾਲਾ ਨੂੰ ਕੰਨਾਂ ਪਿੱਛੇ
 ਕਰਦੇ ਹੋਏ ਕਿਹਾ, ਉਮਰਾਂ ਦਾ ਸਾਥ ਨਿਭਾਏ ਗੀ ਮੇਰੇ ਨਾਲ? ਤੇਰੀ ਜਿੰਦਗੀ ਦੇ
 ਪਰਦੇ ਪਿੱਛੇ ਲੁਕੀਆਂ ਏਹਨਾਂ ਸਾਰੀਆਂ ਸ਼ਾਂਤ ਅਵਾਜ਼ਾਂ ਨੂੰ ਆਜ਼ਾਦ ਕਰ ਉਹਨਾ ਦੇ
 ਕਦਮਾਂ ਦੀ ਰੈਣਕ ਨੂੰ ਹਮੇਸ਼ਾ ਲਈ ਆਪਣੇ ਵੇਹੜੇ ਦੀ ਸ਼ਾਨ ਬਣਾ ਰੱਖਣਾ ਚਾਹੁਣਾ ,
 ਵਿਆਹ ਕਰਾਏ ਗੀ ਮੇਰੇ ਨਾਲ ??? ਤੇ ਮੈਂ ਆਉਣ ਵਾਲੀਆਂ ਸਾਰੀਆਂ ਖੁਸ਼ੀਆਂ ਨੂੰ
 ਬੜੇ ਆਦਰ ਨਾਲ ਸਿਰ ਹਿਲਾ ਹਾਂ ਕਿਹਾ । ਨਾਲ ਹੀ ਹੋਸਟਲ ਦੇ ਗੇਟ ਤੋਂ ਆਵਾਜ਼
 ਆਈ ਕੇ ਗੇਟ ਬੰਦ ਹੋਣ ਵਾਲਾ ਹੈ, ਵਕਤ ਹੋ ਗਿਆ । ਅਸੀਂ ਇਕ ਦੂਜੇ ਵਲ ਵੇਖ
 ਮੁਸਕਰਾਏ ਤੇ ਉਹਨਾ ਮੈਨੂੰ ਵਾਪਿਸ ਮੁੜ ਜਾਣ ਲਈ ਆਖਿਆ। ਉਸ ਰਾਤ ਮੇਰੇ
 ਕਦਮ ਜ਼ਮੀਨ ਤੇ ਨਹੀਂ ਲੱਗਦੇ ਸੀ । ਅਸੀਂ ਸਾਰੀ ਰਾਤ ਉਸ ਦਿਨ ਫੋਨ ਤੇ ਗੱਲ
 ਕੀਤੀ, ਇਕ ਮਿੰਟ ਲਈ ਵੀ ਏਧਰ ਓਧਰ ਨਾ ਹੋਏ । ਪਰ ਮੈਂ ਜਿੰਦਗੀ ਦੇ ਇਸ

ਅਹਿਮ ਰਿਸ਼ਤੇ ਦੀ ਸ਼ੁਰੂਆਤ ਝੂਠ ਤੋਂ ਨਹੀਂ ਕਰਨਾ ਚਾਹੁੰਦੀ ਸੀ ਇਸ ਲਈ ਮੈਂ ਸਕੂਨ ਨੂੰ ਆਪਣੇ ਰਿਸ਼ਤੇ ਦੀ ਗੱਲ ਦਾ ਸਾਰਾ ਸੱਚ ਦੱਸ ਦਿੱਤਾ । ਉਹਨਾ ਨੂੰ ਇਸ ਚੀਜ਼ ਨਾਲ ਕੋਈ ਖਾਸ ਫਰਕ ਨਾ ਪਿਆ ਹਾਂ ਉਹ ਉਦਾਸ ਜ਼ਰੂਰ ਹੋਏ ਤੇ ਮੈਨੂੰ ਹਾਲਾਤਾਂ ਤੇ ਵਕਤ ਤੇ ਨਿਰਭਰ ਹੋਣ ਲਈ ਆਖਿਆ । ਇਕ ਹੀ ਗੱਲ ਬਾਰ ਬਾਰ ਸਮਝਾਈ, ਮੈਂ ਜਲਦੀ ਤੋਂ ਜਲਦੀ ਕੁਝ ਕਰਦਾ ਤੁਸੀ ਫਿਕਰ ਨਾ ਕਰੋ , ਤੁਸੀ ਮੇਰੀ ਹੀ ਜ਼ਿੰਦਗੀ ਦਾ ਹਿੱਸਾ ਬਣਨਾ ਹੈ । ਮੈਂ ਪਹਿਲਾ ਵੀ ਏ ਗੱਲ ਦਸੀ ਸੀ ਕੇ....ਇਹਨੀ ਸਹਿਜਤਾ ਸੀ ਉਹਨਾ ਵਿਚ ਕੇ ਮੇਰੇ ਅੰਦਰ ਉੱਠਦੇ ਹਰ ਤੂਫਾਨ ਨੂੰ ਸ਼ਾਂਤ ਕਰ ਦੇਂਦੇ ਸੀ, ਉਹਨਾ ਦਾ ਸਿਰਫ ਆਹੀ ਕਹਿਣਾ ਕੇ ਤੁਸੀ ਫਿਕਰ ਨਾ ਕਰੋ ਮੈਂ ਤੁਹਾਡੇ ਨਾਲ ਹਾਂ , ਮੇਰੇ ਹਰ ਦੁਖਦੇ ਜ਼ਖਮ ਦੀ ਮਰਹਮ ਬਣ ਕੰਮ ਕਰ ਰਿਹਾ ਸੀ। ਮੇਰੀ ਮੰਗਣੀ ਵਿਚ ਸਿਰਫ ਕੁਝ ਕ ਦਿਨ ਬਾਕੀ ਸੀ ਤੇ ਘਰਦੇ ਮੈਨੂੰ ਘਰ ਆਉਣ ਲਈ ਵਾਰ ਵਾਰ ਆਖ ਰਹੇ ਸੀ । ਚਿੰਤਾ ਮੇਰੀ ਵੱਧ ਦੀ ਜਾ ਰਹੀ ਸੀ । ਸਕੂਨ ਨਾਲ ਗੱਲ ਹੋਈ ਤਾ ਉਹਨਾ ਮੈਨੂੰ ਘਰ ਜਾਣ ਲਈ ਆਖਿਆਂ ਕੇ ਮੈਂ ਬਿਨਾਂ ਕਿਸੇ ਡਰ ਤੋਂ ਪਹਿਲਾ ਬਾਪੂ ਜੀ ਨਾਲ ਆਪ ਗੱਲ ਕਰਾ । ਅਖੀਰ ਕਿੰਨੀ ਦੇਰ ਉਹਨਾ ਦੇ ਸਮਝਾਉਣ ਤੇ ਮੈਂ ਘਰ ਜਾਣ ਲਈ ਰਾਜੀ ਹੋ ਗਈ । ਮਾਂ ਨੂੰ ਮੈਂ ਖ਼ਬਰ ਦੇ ਦਿੱਤੀ ਕੇ ਸਵੇਰੇ ਆ ਰਹੀ ਆ । ਸਕੂਨ ਨੇ ਮੈਨੂੰ ਘਰ ਜਾਣ ਤੋਂ ਪਹਿਲਾ ਇਕ ਵਾਰ ਮਿਲ ਕੇ ਜਾਣ ਨੂੰ ਕਿਹਾ, ਮੈਂ ਸਮੇਂ ਅਨੁਸਾਰ ਨਿਸ਼ਚਿਤ ਕੀਤੀ ਜਗਾਹ ਤੇ ਪੁਹੰਚ ਗਈ ,ਸਕੂਨ ਮੇਰੇ ਤੋਂ ਪਹਿਲਾ ਹੀ ਉੱਥੇ ਬੈਠੇ ਹੋਏ ਸੀ....

ਸਕੂਨ - ਬੜੀ ਦੇਰ ਕਰ ਦਿਤੀ ਤੁਸੀ ?

ਮੈਂ - ਮੈਂ ਦੇਰ ਨਹੀਂ ਕੀਤੀ ਤੁਸੀ ਵਕਤ ਤੋਂ ਪਹਿਲਾ ਆ ਗਏ....

ਸਕੂਨ - ਹੋ ਸਕਦਾ, ਤੁਹਾਨੂੰ ਮਿਲਣ ਦੀ ਤਲਬ ਹੀ ਬਹੁਤ ਲੱਗੀ ਹੁੰਦੀ ?
ਗੱਲਾਂ ਕਰਦੇ ਕਰਦੇ ਮੈਂ ਉਹੀ ਕਿਤਾਬ ਉਹਨਾ ਦੇ ਹੱਥ ਵਿਚ ਵੇਖੀ....

ਮੈਂ - ਤੁਸੀ ਆਹ ਨਾਵਲ ਵੀ ਨਾਲ ਲੈ ਆਏ ! ਸਕੂਨ - ਓ ਮਾਫ਼ ਕਰਨਾ ਮੈਂ ਭੁੱਲ ਹੀ
ਗਿਆ ਦਰਸਲ ਰੈਣਕ ਇਹ ਮੈਂ ਤੁਹਾਨੂੰ ਦੇਣ ਲਈ ਆਇਆ ਸੀ, ਤੁਸੀ ਘਰ ਚਲੇ ਹੋ ,
ਇਸ ਨੂੰ ਆਪਣੇ ਨਾਲ ਲੈ ਜਾਵੇ.... ਮੈਂ - ਪਰ ਕਿਉ?

ਸਕੂਨ - ਮੇਰੇ ਲਈ ਏ ਇਕ ਮਾਤਰ ਕਿਤਾਬ ਨਹੀਂ ਹੈ, ਇਸ ਕਿਤਾਬ ਨੇ ਮੈਨੂੰ ਮੇਰੀ
ਜ਼ਿੰਦਗੀ ਦਿੱਤੀ ਹੈ ਜਾਣੀ ਕੇ ਤੁਸੀ । ਮੈਂ ਚਾਹੁੰਦਾ ਕੇ ਜਦ ਮੈਂ ਤੁਹਾਡੇ ਨਾਲ ਨਾ ਹੋਵਾਂ,
ਇਹ ਕਿਤਾਬ ਹੀ ਤੁਹਾਨੂੰ ਮੇਰਾ ਸਕੂਨ ਦੇਵੇ ।

ਜੱਦ ਵੀ ਤੁਸੀ ਆਪਣੇ ਆਪ ਨੂੰ ਇੱਕਲਾ ਮਹਿਸੂਸ ਕਰੋ, ਏਸ ਕਿਤਾਬ ਵਿੱਚ ਤੁਸੀ
ਮੇਰਾ ਸਾਥ ਵੇਖੋ ।

ਨਾਲੇ ਮੈ ਕਦੇ ਦਾ ਦੇਖ ਰਿਹਾ ਤੁਹਾਡਾ ਧਿਆਨ ਸਿਰਫ਼ ਫੋਨ ਵਿਚ ਹੈ ਮੈਨੂੰ ਜ਼ਰਾ ਕ
ਆਪਣਾ ਫੋਨ ਦੋਣਾ ਮੈਂ ਵੀ ਦੇਖਣਾ ਹੈ....

ਮੈਂ ਉਹਨਾ ਵੱਲ ਹੈਰਾਨੀ ਨਾਲ ਦੇਖਿਆ ਤੇ ਫੋਨ ਦੇਣ ਤੋਂ ਮਨਾਂ ਕਰ ਦਿੱਤਾ !!! ਤੇ
ਫਿਰ ਦੂਜੀ ਵਾਰ ਉਹਨਾ ਦੇ ਕਹਿਣ ਤੇ ਮੈਂ ਫੋਨ ਉਹਨਾ ਨੂੰ ਫੜਾ ਦਿੱਤਾ.. ਫਿਰ ਜਿਸ
ਗੱਲ ਦਾ ਡਰ ਸੀ ਉਹੀ ਹੋਈ !!! ਉਹਨਾ ਫੋਨ ਉਪਰ ਉਹ ਮੈਸਜ਼ ਪੜ੍ਹ ਲਾਏ ਜੇ ਉਸ

ਮੁੰਡੇ ਦੇ ਸੀ ਜਿਸਨਾ ਮੇਰਾ ਮੰਗਣਾ ਹੋਣ ਵਾਲਾ ਸੀ । ਉਹਦੇ ਵਿਚ ਉਸਨੇ ਮੇਰਾ ਹਾਲ
ਚਾਲ ਪੁੱਛਿਆ ਹੋਇਆ ਸੀ ਸਿਰਫ਼ ਦੇ ਮੈਸਜ਼ ਸੀ...ਤੂੰ ਕਿਵੇਂ ਆ ? ਤੇ ਮੈਂ ਅਗੇ
ਲਿਖਿਆ ਸੀ ਜਿਵੇਂ ਤੂੰ ਛੱਡ ਗਿਆ ਸੀ ਉਹਦੇ ਨਾਲੋਂ ਬਹੁਤ ਖੁਸ਼

ਵੇਖਦੇ ਸਾਰ ਹੀ ਜਿਸ ਸਕੂਨ ਲਈ ਕੁਝ ਪਲ ਪਹਿਲਾ ਜਿੰਦਗੀ ਸੀ, ਹੁਣ ਉਹਨਾ ਨੂੰ
ਮੌਤ ਬਣ ਵਖਾਈ ਦੇਣ ਲੱਗੀ।

ਸਕੂਨ - ਆਹ ਕੌਣ ਆ ਰੋਣਕ?

ਮੈਂ - ਜਿਹਦੇ ਨਾਲ ਘਰਦੇ ਰਿਸ਼ਤਾ ਪੱਕਾ ਕਰ ਰਹੇ ਨੇ...

ਸਕੂਨ - ਤੁਸੀ ਤਾ ਕਿਹਾ ਸੀ ਤੁਸੀ ਉਸ ਮੁੰਡੇ ਨਾਲ ਕਦੀ ਗੱਲ ਨਹੀਂ ਕੀਤੀ ? ਪਰ
ਇਸ ਵਿਚ ਤੁਸੀ ਕਹਿ ਰਹੇ ਛੱਡ ਗਿਆ ਸੀ ।

ਤੇ ਮੈਂ ਅਗੇ ਕੋਈ ਜਵਾਬ ਨਹੀਂ ਦਿੱਤਾ.... ਸਕੂਨ - ਰੋਣਕ ਮੈਂ ਕੁਝ ਪੁੱਛ ਰਿਹਾ ਤੁਹਾਨੂੰ
? ਮੈਂ - ਮੈਂ ਤੁਹਾਡੀ ਇਸ ਗੱਲ ਦਾ ਜਵਾਬ ਦੇਣਾ ਜ਼ਰੂਰੀ ਨਹੀਂ ਸਮਝਦੀ ।

ਸਕੂਨ - ਜ਼ਰੂਰੀ ਨਹੀਂ ਸਮਝਦੀ ਮਤਲਬ ? ਮੈਂ ਤੁਹਾਡੇ ਨਾਲ ਜਿੰਦਗੀ ਦੇ ਉਸ ਮੋੜ
ਤੇ ਆ ਜਿੱਥੇ ਮੇਰੇ ਲਈ ਸਭ ਜ਼ਰੂਰੀ ਹੈ , ਤੇ ਤੁਸੀ ਕਹਿ ਰਹੇ ਹੋ ਜ਼ਰੂਰੀ ਨਹੀਂ
ਸਮਝਦੀ । ਤੁਹਾਡੀ ਚੁੱਪ ਦਾ ਕਿ ਮਤਲਬ ਸਮਝਾ ਮੈਂ ?

ਮੈਂ – ਜੇ ਤੁਹਾਡਾ ਦਿਲ ਕਰੇ ਸਮਝ ਲਵੋ ।ਮੇਰੀ ਇਹਨੀ ਗੱਲ ਆਖਦਿਆਂ ਜਿਵੇਂ
ਉਹਨਾ ਦੇ ਮੇਰੇ ਉਪਰ ਕੀਤੇ ਯਕੀਨ ਦੇ ਦੋ ਟੁਕੜੇ ਹੋ ਗਏ,ਤੇ ਜਾਂਦੀ ਵਾਰ ਸਿਰਫ਼
ਇਕ ਗੱਲ ਹੀ ਉਹਨਾ ਮੈਨੂੰ ਕਹੀ ਕੇ.....ਇਹ ਤੇਰੀ ਸੂਰਤ ਨਹੀਂ ਸੀ ਕੇ ਤੂੰ ਇਕ ਸੱਚ

ਦੀ ਮੂਰਤ ਸੀ । ਉਹ ਕਿਤਾਬ ਉਸ ਦਿਨ ਦੀ ਤਰਾਂ ਅੱਜ ਵੀ ਮੇਰੇ ਹੱਥ ਚ ਸੀ, ਫਰਕ ਸਿਰਫ ਏਹਨਾਂ ਸੀ ਅੱਜ ਉਸ ਕਿਤਾਬ ਨੂੰ ਫੜ ਕੇ ਸਕੂਨ ਤੋਂ ਬਿਨਾ ਬੇਚੈਨੀ ਤੇ ਉਮਰਾ ਲਈ ਹੰਝੂ ਸੀ । ਜਿੰਨਾ ਕਿਤਾਬਾਂ ਨਾਲ ਮੈਨੂੰ ਪਿਆਰ ਸੀ, ਉਹਨਾ ਕਿਤਾਬਾਂ ਨੇ ਹੀ ਮੇਰੀ ਜਿੰਦਗੀ ਦਾ ਪਿਆਰ ਮੇਰੀ ਝੋਲੀ ਪਾਇਆ । ਸ਼ਾਇਦ ਮੇਰੇ ਇਕ ਬਹੁਤ ਵੱਡੇ ਝੂਠ ਨੇ ਅੱਜ ਪਿਓ ਦੀ ਪਰਛਾਈ ਜਿਹਾ ਸਾਥ ਗਵਾਹ ਲਿਆ । ਪਰ ਕੀ ਉਸ ਸਕੂਨ ਨੇ ਜਿਹੜੀ ਉਸ ਦਿਨ ਮੇਰੇ ਚੇਹਰੇ ਪਿੱਛੇ ਲੁਕੀ ਉਦਾਸੀ ਪੜ੍ਹੀ ਸੀ, ਅੱਜ ਉਹਨੂੰ ਏਹਦੀ ਵਜ੍ਹਾ ਕਿਉਂ ਨਹੀਂ ਵਿਖੀ....? ਤੇ ਅੱਜ ਵੀ ਉਹ ਕਿਤਾਬ ਸਾਹਮਣੇ ਪਈ ,ਸ਼ਰੀਰ ਦੇ ਇਕ ਮਹੱਤਵਪੂਰਣ ਅੰਗ ਦਿਲ ਵਾਂਗ ਮੇਰੇ ਅੰਦਰ ਧੜਕਦੀ ਹੈ , ਜਿਹਦੇ ਨਾਲ ਜਿੰਦ ਨੂੰ ਕਿਤਾਬੀ ਸਕੂਨ ਮਿਲਦਾ ਹੈ

ਕੀ ਇਹ ਕਿਤਾਬੀ ਸਕੂਨ ਫਿਰ ਤੋਂ ਜਿੰਦ ਦਾ ਸਕੂਨ ਬਣ ਮੇਰੀਆਂ ਲਿਖਤਾਂ ਵਿਚ ਹੁੰਗਾਰਾ ਭਰਨ ਆਇਆ ਜਾ ਨਹੀਂ, ਅਗਲੀ ਵਾਰ ਤੁਹਾਡੇ ਸਭ ਨਾਲ ਜ਼ਰੂਰ ਸਾਂਝਾ ਕਰਾਗੀ

ਅਕਸ਼ ਕੋਰ ਪੁਰੇਵਾਲ

@Aksh_purewal